

PHẦN V

Minh Phương vừa về đến thì linh tính có chuyện không ổn liền chạy qua thăm bà Mai. Căn nhà im ắng thường ngày giờ sao nhiều người ra vào khiến nàng càng thêm lo sợ. Nàng vừa vào đến nhà thì thấy Mai An đang ngồi ủ dột trên bộ bàn ghế đặt ngay phòng khách. Minh Phương hỏi nhanh :

- Có chuyện gì vậy Mai An ?

- Mẹ ... mẹ..

Mai An nói chưa hết câu thì lại khóc nức lên. Minh Phương nhìn quanh thấy Đình Trung đứng đó nhìn Mai An đầy thương cảm thì đoán ra được phần nào. Cô đến bên lay lay tay Đình Trung hỏi :

- Mẹ bị sao hả anh Trung ? Sao anh lại có mặt ở đây ?

Mẹ Mai An đã mất. Nàng quá đau buồn nên tôi đến giúp một tay.

- Sao vậy... trời ơi ! - Minh Phương kêu lên thảng thết

- Em mới đi chưa được một tuần mà sao lại như vậy chứ ?

Minh Phương không giữ được bình tĩnh, nàng ngồi đánh phịch xuống ghế mà nước mắt tuông lã chã. Minh Phương là người mồ côi mẹ từ nhỏ nên đã coi bà Mai như mẹ mình. Bao năm qua, nàng thay Mai An chăm sóc mẹ không chút nề hà, giờ bà ra đi mà không cho nàng hay biết thì phút chốc thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng. Nàng không thể nói được lời nào, để mặc cho nước mắt mình tuôn rơi xuống má, xuống môi nghe mẫn mẫn.

Thật không có lời nào tả được cảnh đau thương âm ỉ bao phủ căn nhà rộng mênh mông của bà Mai. Căn bệnh của bà mấy năm nay bà ráng cố gắng chịu đựng giờ đã mang bà ra đi vĩnh viễn, xa Mai An và Minh Phương, hai người thương yêu bà nhất trên cõi đời này.

Minh Phương cố gắng gượng đứng lên đi lại bên cạnh Mai An, cầm tay bạn nói :

- Mai An đừng buồn quá mà sanh bệnh. Mẹ dặn mình không được nói với bạn về bệnh của mẹ . Mẹ sợ bạn phải vất vả vì mẹ mà bê trễ gia đình mình. - Minh Phương giọng thôn thức nói tiếp

- Tội nghiệp mẹ, suốt đời mẹ chỉ lo hy sinh cho các con mà thôi.

Minh Phương thương bà Mai như mẹ ruột của mình, hàng ngày đi làm về đều ghé ngang thăm hỏi bà vài câu cho bà đỡ nhớ Mai An. Từ khi biết bà bệnh, Minh Phương đã đề nghị bà nói rõ cho Mai An biết để nàng về chăm sóc cho bà, nhưng bà Mai không nỡ nói ra, Bà chỉ sợ Mai An khổ và tốn kém vì bà. Bà luôn mong muốn con mình được hạnh phúc và lấy niềm vui của con làm sức sống của bản thân mình. Bà thường nói với Minh Phương :

- Tội nghiệp! Tại con An ở xa quá chứ nó mà biết mẹ bệnh lại một hai về đây sống với mẹ thì bỏ chồng con cho ai lo. Rồi mẹ chồng nó không hiểu lại nói lời này nọ thì nó sẽ khổ tâm lắm. Con thương mẹ thì cứ để mẹ sống những ngày cuối đời mình trong niềm vui và hạnh phúc của con An nha con. Nhớ đừng nói ra sẽ làm cho nó đau khổ lắm.

Minh Phương đưa tay lau nước mắt, quay qua nói với Đình Trung :

- Thật cảm ơn anh Đình Trung. Sao anh biết mà đến giúp Mai An vậy ?

- À ! Anh là bác sĩ điều trị cho mẹ Mai An.

- Vậy à ! Minh Phương nói mà đầu óc tưng tưng.

- Ừ lúc nãy thấy Mai An đau buồn quá ngất xỉu, anh không tiện để cô ấy một mình nên mới đến đây cùng. Giờ có Minh Phương thì anh yên tâm rồi. Minh Phương ráng giúp cô ấy lấy lại tinh thần rồi còn lo cho mẹ về nơi yên nghỉ nữa.

Anh quay qua Mai An nói :

- Đời người sinh tử là chuyện bình thường, Mai An đừng quá buồn phiền. Mẹ em ra đi đâu cũng là phần số của bà. Chắc mẹ không muốn thấy em khổ như vậy nữa.

Mai An buồn bã nói :

- Cảm ơn anh Đình Trung giúp đỡ, em sẽ cố gắng mà.

Đình Trung định bụng quay về, nhưng thoáng thấy gương mặt xanh xao của Mai An thì không khỏi xót xa trong lòng. Anh chỉ sợ khi mình ra về rồi Mai An lại ngất đi thì không ai biết cách lo cho nàng nên ráng nấn ná ở lại thêm.

Minh Phương tuy buồn khổ lắm nhưng cũng thầm cảm ơn ông trời đã cho cô có người bạn như Đình Trung, một người luôn giúp đỡ lo lắng cho mọi người.

Minh Phương thay Mai An gọi điện thoại báo tin cho Mạnh Toàn nhưng không hiểu sao máy anh không liên lạc được. Gọi vào khách sạn nơi Mạnh Toàn ở thì họ nói anh trả phòng rồi, điện thoại cầm tay cứ báo ngoài vùng phủ sóng làm nàng nửa buồn cho bạn, nửa lại càng thêm giận Mạnh Toàn vì nàng là người biết rõ Mạnh Toàn đang ở đâu, cùng ai.

Đám tang bà Mai diễn ra lặng lẽ, không kèn không trống, đúng như ý bà lúc sinh thời. Căn nhà thường ngày đã buồn giờ càng thêm tang tóc. Mai An khóc thương mẹ ra đi mà cũng khóc cho nỗi cô đơn của mình. Nàng quá đau buồn nên bị ngất mấy lần mà không biết.

Bé Phương Thanh lên đến nơi cũng là lúc mọi người chuẩn bị đưa bà Mai về nghĩa trang Thành phố Đà Lạt. Cô cháu bé nhỏ quý trước quan tài bà ngoại thăm van vái cho bà an lòng ra đi, xin lỗi vì sự vô tâm của mình. Nhưng tội nghiệp bà Mai đâu còn có thể nghe tiếng cháu ngoại thổ lộ tâm sự cùng mình.

Gương mặt Mai An thất thần, mắt nàng nhìn thẳng quan tài mẹ mà tâm trí lại phiêu diên tận phương nào. Nàng thấy cô đơn quá, tủi cho thân phận một người con mồ côi.

Vậy mà chồng nàng, Mạnh Toàn đang ở tận đâu đâu, trong khi đáng ra phải về chịu tang mẹ. Càng nghĩ, nàng càng thấy đau đớn thương tâm.

Nhìn tình cảnh Mai An, Minh Phương thấy thương bạn quá. Minh Phương nhủ thầm :

"Mai An đau đớn tiếp nhận sự ra đi của mẹ, nếu cô biết thêm tin chồng mình thì liệu cô có vượt qua được hay không, hay nàng đau khổ quá mà tự vẫn cũng không chừng"

Minh Phương thấy trách nhiệm của mình bây giờ là phải giữ bí mật vừa cho nàng vừa cho bạn, nàng đành im lặng chờ cơ hội khác.

Bé Phương Thanh an ủi mẹ :

- Mẹ ơi ! Mẹ đừng khóc nhiều quá, mẹ ráng chịu đựng nha mẹ . Nếu mẹ mà buồn quá là căn bệnh tim lại tái phát nguy hiểm cho tính mạng mẹ lắm.

Mai An nghe con nói thì trong lòng thấy âm áp đôi phần. Nàng quay sang nhìn con, nói :

- Cảm ơn con. Nhưng bà ngoại ra đi rồi, mẹ không còn cơ hội nào để gặp bà ngoại nữa nên mẹ ...

Nàng nói chưa dứt câu thì lại khóc nức làm ai nấy đều động lòng thương cảm. Mọi người, ai cũng cảm nhận được nỗi đau của Mai An là quá lớn nên không dám nói gì thêm.

Chôn cất bà Mai xong thì bé Phương Thanh cũng theo nội về lại Sài Gòn để tiếp tục đi học. Mai An ở lại một mình trong ngôi nhà rộng lớn, nàng buồn bã không thiết đến ăn hay ngủ nữa nên kiệt sức hoàn toàn.

Minh Phương nghe lời Đình Trung đưa Mai An vào bệnh viện để chăm sóc phục hồi sức khỏe cho Mai An.

Từ ngày gặp Minh Phương, không ngày nào mà Mạnh Toàn thấy an lòng. Người chàng cứ bồn chồn khó chịu, ruột gan rối như tơ vò. Hình ảnh Mai An thật hiền hậu đang chờ chàng với tất cả tin yêu và ngưỡng mộ . Bao năm qua, nàng luôn tin tưởng và yêu thương anh. Vậy mà giờ đây nếu nàng biết anh đang ở bên người con gái khác, liệu Mai An nghĩ sao, sống ra sao khi không có anh ở bên cạnh ?

Nhắm mắt lại, Mạnh Toàn cố dỗ giấc ngủ thì anh lại thấy Mai An hiện ra thật dịu dàng. Kỷ niệm ngày xưa lại hiện về thật gần gũi, thân thương. Ngày Mai An tốt nghiệp phổ thông, lẽ ra cô đã chọn cho mình một trường đại học như bao bạn bè cùng trang lứa, thì cô lại đồng ý lấy Toàn, xếp lại bao ước mơ, hoài bão của mình để trở thành người vợ hiền, ngoan ngoãn, người mẹ tốt.

Mạnh Toàn nhớ như in ngày anh gặp Mai An, khi anh đến trường Mai An để trao học bổng học sinh nghèo, hiếu học. Anh bắt gặp ánh mắt đầy tự tin ẩn sau dáng vẻ nhu mì của Mai An, anh yêu Mai An ngay từ phút giây ngắm nhìn đó. Nét dịu dàng trên gương mặt Mai An đã in sâu vào tâm trí Toàn, anh yêu đôi mắt sâu chứa đựng những nỗi buồn ủ uẩn, sống mũi cao và mái tóc dài buông thả xuống bờ vai mềm mại của Mai An. Vậy là khi anh trở về Sài Gòn, anh quyết tâm cưới được nàng về làm vợ mình.

Ngày rước Mai An về nhà là ngày anh hạnh phúc nhất đời mình vì có được người vợ đoan trang thùy mị lại xinh đẹp như tiên hạ phàm. Mạnh Toàn đã ngây ngất trong hương tình yêu mà mình vừa có, nhưng anh lại không đủ sức để bảo vệ Mai An khi nàng sống trong gia đình mình. Chàng nhớ những lúc Mai An bị mẹ chàng la mắng vô cớ, nàng lẳng lặng ôm con vào lòng khóc chứ không than

vẫn trách móc gì anh. Tính nết ôn hòa của nàng làm anh càng thêm yêu thương và cảm phục. Bao nhiêu năm sống chung, Mai An là người vợ hiền, là mẹ của đứa con mà anh hết mực yêu thương.

Rồi khi anh gặp Đoàn Trang khi đang công tác ngoài Nha Trang, lúc đó đang là thư ký của một công ty kinh doanh ngành tin học, đối tác quan trọng của anh ở Nha Trang, anh đã bị chinh phục bởi sự quyến rũ và tính quyết đoán của nàng. Đoàn Trang tượng trưng cho nét khỏe mạnh của những người con gái miền biển xinh đẹp. Mạnh Toàn cứ ngỡ nàng được thượng đế tạo ra chỉ dành cho một mình anh để anh được gần gũi và thương yêu.

Kể từ ngày gặp Đoàn Trang, Mạnh Toàn ngày nhớ đêm mong, anh đã không quản đường xa muôn dặm, công việc chồng chất, anh bắt đầu thường xuyên xa nhà hơn, từ Sài Gòn ra đến Nha Trang thăm nàng. Tất cả những thịnh tình của Mạnh Toàn đã được Đoàn Trang đáp trả sau gần nửa năm đeo đuổi, mặc dù nàng biết anh đã có Mai An và một gia đình nhỏ của riêng mình.

Những tình cảm ban đầu xao xuyến đó Mạnh Toàn những tưởng chỉ là phút xao lòng không thể tránh của người đàn ông trước người con gái xinh đẹp. Anh không ngờ được rằng anh càng ngày càng thương nhớ Đoàn Trang nhiều hơn. Những ngày về tới gia đình mình là lòng anh lại khao khát thời gian được gặp Đoàn Trang sớm hơn.

Và rồi họ đã luôn có nhau. Mạnh Toàn đã cùng Đoàn Trang đi từ Nam ra Bắc, những chuyến công tác của anh không bao giờ thiếu Đoàn Trang nữa. Nàng làm cho lòng anh hăng say hơn với công việc, là sức mạnh để anh vượt qua những khó khăn trước mắt.

Nhiều lúc Mạnh Toàn tưởng rằng chính Đoàn Trang mới là người làm việc, mới là người mang đến thành công cho mình chứ không phải chính anh, vì vậy anh càng thêm gắn bó với nàng hơn.

- Bây giờ mình phải làm sao ? – Toàn cứ lăm bằm mà chưa tìm ra được lời giải.

Đôi khi anh cũng tự hỏi nếu có ngày Mai An biết hết sự thật thì anh phải giải bày như thế nào với nàng cho phải. Nhưng nghĩ lại, Mai An là người sống hướng nội, ngày thường nàng ít khi ra ngoài thì cơ hội bắt gặp anh là không thể xảy ra nên đã yên tâm sánh vai Đoàn Trang trên mọi nẻo đường đi của mình. Giờ đây khi mà gặp Minh Phương, anh mới hiểu rằng không có cái bí mật nào là vĩnh viễn cả. Ông bà ta có dạy "kim trong bọc có ngày cũng lòi ra" giờ anh mới hiểu rõ câu nói này.

Mạnh Toàn tự nhủ : "Không có gì sai khi mình có thêm Đoàn Trang cả, vì nàng là người chung lưng đấu cật với mình trong suốt mấy năm nay. Những thành công hiện tại của mình phần lớn đều có công của nàng".- Nhưng nói thì nói vậy thôi chứ có người phụ nữ nào chấp nhận nối một người chồng có tình nhân bên ngoài đâu. Mai An sẽ đối xử với anh như thế nào đây ?

Trong đời Toàn chưa bao giờ gặp phải một việc mà khó giải quyết như thế này. Trong công việc dù khó khăn đến mấy anh cũng có thể giải quyết toản vẹn nhất, nhưng chuyện tình cảm thì anh đành phó mặc cho tạo hóa an bài.

"Nếu biết hết sự thật, liệu Mai An có tha thứ cho mình không ? Liệu cô ấy có còn tin tưởng mình ?"

Suy nghĩ mông lung, lâu lâu Toàn lại lẩm nhẩm vài câu tự vấn lòng mình cho vơi bớt phiền não

Từ trong nhà tắm đi ra, thấy Mạnh Toàn vắt tay trên trán suy nghĩ, Đoàn Trang đến bên cạnh anh, nhỏ nhẹ hỏi :

- Anh đau đầu à ? Có cần em lấy thuốc cho anh uống không ?
- Không ! - Mạnh Toàn nói mà mắt không nhìn đến Đoàn Trang.
- Anh muốn được yên tĩnh một chút.

Đoàn Trang nhìn Mạnh Toàn ủ dột thì thở dài nói :

- Nhìn anh, em thương anh quá ! Chắc anh đang đau khổ lắm phải không ?
- Ừ, anh đang không biết phải giải thích với cô ấy như thế nào cho phải ?

Nghe Mạnh Toàn nói như vậy mà tim Đoàn Trang se thắt lại. Lời nói này chứng tỏ được một điều là người mà anh chọn cho mình là Mai An chứ không phải nàng. Đoàn Trang tự nhủ với lòng : "Dù gì thì cũng phải giải quyết cho ra lẽ mọi chuyện".

Đoàn Trang nắm tay Mạnh Toàn, hỏi nhỏ :

- Hay anh nói thẳng với chị ấy ?
- Về điều gì ?
- Về em, về mối quan hệ giữa hai chúng ta.
- Để được gì hả em ? - Mạnh Toàn đau đớn hỏi lại.

- Để em được chính thức làm vợ anh, suốt ngày gần gũi bên anh. Hay anh không còn muốn được sống cùng em ?

Mạnh Toàn ngòì dậy, nắm tay Đoan Trang vuốt ve :

- Em đừng nói vậy ! Em biết rõ là anh yêu em mà, đúng không ? Em cũng biết là anh hạnh phúc với thời gian ở bên em. Nhưng em không hiểu Mai An, nàng là người rất yếu đuối, lại luôn tin tưởng anh. Nếu mọi chuyện vỡ lở, liệu nàng có chấp nhận được sự phũ phàng này không ? Rồi cô ấy sẽ sinh sống sao đây, gia đình anh sẽ như thế nào. Em ơi ! Em không thấy tội nghiệp cho cô ấy à ?

Đoan Trang đáp lại Toàn với giọng lạnh lùng :

- Thế còn em, anh có tội nghiệp cho em không ? Anh không biết rằng em đã chịu đựng như thế nào ư ? Ba năm trời theo anh, anh chưa từng nghĩ cho em chút nào, giờ gặp chuyện lại thương xót vợ mình hơn. - Đoan Trang xẵng giọng

- Sao anh không nói thẳng với tôi ngay từ ngày mới biết tôi kia.

Đoan Trang ngừng lại một chút, lại nói :

- Em cứ tưởng rằng sẽ có ngày anh cầu hôn em, để em được chính thức làm vợ của anh, sớm hôm có nhau. Em có ngờ đâu anh chẳng mảy may suy nghĩ đến chuyện này.

Mạnh Toàn thấy Đoan Trang đau khổ như vậy thì nói :

- Ai nói em là anh không nghĩ đến, anh đã cố...

Không để Mạnh Toàn kịp nói hết câu, Đoan Trang nước mắt giọt ngắn giọt dài nói tiếp :

- Còn cô ấy ung dung ở nhà làm vợ anh, làm mẹ của con anh, sống sung túc trong ngôi nhà mà anh tạo dựng. – Đoan Trang xúc động thực sự, toàn thân cô rung lên

- Anh bắt em làm vợ hờ của anh đến bao giờ ?

Mạnh Toàn buồn bã nói :

- Anh cũng đau lòng lắm khi bắt em chịu như vậy. Nhưng khi em đến với anh, em cũng biết là anh có Mai An rồi mà.

- Em biết... - Đoan Trang nói trong tiếng nấc

- Em cứ tưởng tình yêu của mình không so đo thiệt hơn. Nhưng em cũng cần được danh chánh ngôn thuận làm vợ anh, em muốn cô một đứa con do mình sinh ra, em muốn...

Nói đến đây, Đoan Trang nghẹn lời, nước mắt ướt đầm gương mặt thanh tú của nàng. Nàng xoay người lại, ôm thật chặt Toàn, gục đầu vào vai anh, mặc cho nước mắt thấm sâu vào áo, vào ngực anh. Đoan Trang biết rằng mình khó bề sống nổi nếu thiếu đi Mạnh Toàn, người đàn ông của đời nàng.

Đoan Trang đau khổ gào lên :

- Tại sao, tại sao em lại yêu anh đến như vậy chứ ?

Gương mặt ướt đầm nước mắt của Đoan Trang càng làm Mạnh Toàn thêm rung động. Bao lâu nay, anh vẫn tưởng rằng tình cảm giữa anh và cô chỉ là sự rung động bình thường của những người đàn ông và đàn bà khi quán quýt gần gũi nhau thôi.

Giờ thấy Đoan Trang đau đớn thật sự, lòng anh càng thêm yêu nàng nhiều hơn.

Anh an ủi Đoan Trang mà như an ủi mình :

- Thôi, đừng khóc em à. Lỗi cũng tại anh. Anh cũng yêu thương em thật lòng chứ có phải giả dối đâu em.

Vừa nói, Mạnh Toàn vừa ghi sát Đoan Trang vào lòng, mặc cho Đoan Trang nước mắt thấm sâu vào áo làm da thịt anh nóng nóng. Anh ngồi yên cho Đoan Trang trách móc, giận hờn. Thường ngày, Đoan Trang là người rất cởi mở, vui vẻ, vậy mà hôm nay khi nói đến cuộc sống hôn nhân của anh, Đoan Trang không kiềm chế được tình cảm của mình, đã tức giận khi thấy anh mềm yếu.

Mạnh Toàn vẫn ôm ghi Đoan Trang vào lòng, tỏ vẻ tâm sự :

- Tội nghiệp cho em của anh phải chịu bao nhiêu tủi hờn ! Anh có lỗi với em, với Mai An. Anh chỉ xin em một thời gian...

Nghe đến đây lửa giận trong lòng Đoan Trang bỗng dung nổi lên bùng bùng, nàng xô Mạnh Toàn ra, gào lên trong tiếng nấc :

- Thời gian ? Anh nói với em bao nhiêu lần rồi, anh có làm được gì không ?

Mạnh Toàn đau khổ nói :

- Vậy em muốn anh phải làm gì bây giờ ? Muốn gì thì cũng phải từ từ nói cho rõ, chứ làm sao cô ấy có thể chịu đựng được sự thật phũ phàng như vậy.

- Nhưng em không còn thời gian cho anh nữa. Em thấy mình chịu quá đủ rồi. Hoặc em hoặc cô ấy, em không muốn sống như thế này nữa, anh hiểu không ? Bây giờ em đi đây, khi nào anh giải quyết xong với vợ mình thì tìm em cũng không muộn. Đừng bắt em phải làm tình nhân của anh nữa.

Đoan Trang giằng co trong từng câu nói, chính nàng cũng không biết phải làm sao cho đúng nữa. Nếu ra đi mà bỏ Mạnh Toàn lại thì chẳng khác nào ba năm trời sống chung với anh bỗng chốc trở thành công không. Nhưng nếu cứ sống như vậy chẳng lẽ lại cam tâm làm tình nhân cho anh ấy suốt đời.

Lòng dạ rồi bời, nàng đứng dậy lấy vali đồ của mình.

Mạnh Toàn nắm tay Đoan Trang kéo lại hỏi :

- Đi đâu ? Em không thể bỏ anh lại trong tình huống như thế này được.

- Em bỏ anh hay anh bỏ em ? Chỉ có việc nói với chị ấy về sự có mặt của em anh cũng không nói được, anh đừng đòi hỏi em điều gì nữa - Đoan Trang lớn tiếng.

- Thôi mà em, đừng xúc động quá không hay ! - Mạnh Toàn cố dỗ dành Đoan Trang.

Đoan Trang vùng tay ra khỏi tay anh, dậm bước đi. Mạnh Toàn cũng đi theo, nắm tay kéo Đoan Trang lại gần mình, ôm cô vào lòng thì thào :

- Em đừng đi, anh xin em ! Đừng bỏ anh trong lúc như thế này, anh rất cần em.

- Thôi, anh về với vợ anh đi !

- Chỉ có em mới hiểu anh thôi. Chỉ có em mới chia sẻ những khó khăn sướng khổ cùng anh. Cô ấy chưa bao giờ hỏi anh làm gì, đi đâu cả. Cô ấy chưa từng quan tâm đến anh và những việc làm của anh. Em biết là em cần thiết thế nào với anh không hả Đoan Trang ? - Vừa nói anh vừa vuốt tóc Đoan Trang, anh muốn xoa dịu nỗi đau trong lòng cô và cũng xoa dịu chính anh.

Ngừng lại hồi lâu cho Đoan Trang bình tĩnh trở lại Mạnh Toàn nói tiếp :

- Để kỳ này trở về Sài Gòn, anh sẽ nói rõ cho vợ anh hiểu mọi chuyện, chỉ mong cô ấy thuận tình 1y hôn để anh được gần em.

Mạnh Toàn ghì chặt Đoan Trang vào lòng. Hơi ấm từ người anh tỏa ra làm dịu bớt nỗi đau buồn của cô. Những lời nói trầm ấm đầy vẻ chân tình của anh làm cô phấn chấn hẳn lên. Đoan Trang hỏi lại :

- Anh không hứa sông chứ ?

- Anh nói thật lòng mình mà em cũng không tin tưởng sao ? Anh thật rất cần có em bên cạnh.

Anh cho cô cảm giác gần gũi thương yêu, Đoan Trang xoay người lại, hai tay ôm eo Mạnh Toàn, miệng nở nụ cười mãn nguyện, thì thầm nói :

- Em yêu anh, nhưng anh hứa phải giữ lời đó nha, đừng để em đợi lâu nha anh.

Mạnh Toàn gật đầu nói :

- Anh yêu em nhiều lắm, em yêu ạ. Anh hứa sẽ nhanh thôi mà, nhưng em không hờn giận anh nữa nha.

Bao tức giận, muộn phiền của nàng vụt tan biến, Đoan Trang thấy lòng vui phơi phới. Lần đầu tiên Mạnh Toàn hứa với nàng một chuyện trọng đại như vậy thì mọi niềm hạnh phúc nào cho bằng được nữa. Những cố gắng của nàng giờ đây đã được bù đắp. Nàng thấy tim mình đập rộn ràng hơn, lòng yêu đời hơn.

Hai người cứ đứng đó, họ ôm nhau, nghe nhịp đập trái tim mình hòa lẫn vào nhau, hơi ấm tỏa ra quấn quanh họ lại. Mạnh Toàn dìu Đoan Trang lại ngồi xuống giường, môi anh miết lấy môi cô thể hiện tất cả tình yêu và sự khao khát anh dành cho cô. Không có sự thèm muốn nào mãnh liệt bằng sau khi giận hờn nhau. Cứ thế cơ thể họ cứ nóng dần lên, họ quên đi những gì vừa trải qua. Hai người cứ quấn riết lấy nhau, yêu đương thoải mái. Họ say sưa như lần đầu gần nhau. Chỉ nghe tiếng Mạnh Toàn thủ thỉ bên tai Đoan Trang.

- Nhưng về làm vợ anh rồi em phải hứa là sanh cho anh một thằng con trai đáng nha em.

Đoan Trang ngây ngất trong hạnh phúc, gật đầu trả lời chàng :

- Anh muốn mấy đứa em cũng sanh cho anh, chỉ có điều anh phải thương yêu em đến suốt cuộc đời mình, anh chịu không ?

- Anh hứa mà.

Tiếng nói của họ ngưng lại nhường cho những nụ hôn nồng nàn say đắm. Mạnh Toàn biết mình yêu và khó có thể rời xa Đoan Trang được đâu chỉ là giây lát. Chính Đoan Trang mới là người đem lại cho anh sức sống mãnh liệt, chính Đoan Trang mới cho anh những giây phút nồng nàn của tình yêu thăng hoa .

Mạnh Toàn hứa thì hứa với Đoan Trang như vậy nhưng anh không thể quên được cuộc điện thoại của vợ báo về căn bệnh của mẹ , nhưng nhớ lại lúc gặp mặt Minh Phương thì lại càng thêm lo lắng. Nhiều lần anh muốn điện thoại hỏi thăm sức khỏe của mẹ vợ nhưng không dám, tim anh cứ đập thình thịch, chân tay bủn rủn không dám đối diện với sự thật, dù là trong ý nghĩ.

Mạnh Toàn đưa Đoan Trang về đến Đà Lạt, hai người đăng ký phòng ở khách sạn xong thì nói với nàng :

- Em ở đây đợi anh. Anh về nhà mẹ vợ xem có chuyện gì không đã. Nếu mọi chuyện là bình thường thì ngày mai mình về Sài Gòn.

- Nhưng anh nhớ gọi điện cho em biết tin đó nha.

- Ừ! em cứ đi vòng vòng chơi cho thoải mái, đừng ở trong nhà lại thêm khó chịu. Anh đi sẽ về liền.

Mạnh Toàn dặn xong thì vội vã đi ra.

Đoan Trang gọi với theo :

- Anh Toàn !

Anh quay lại hỏi :

- Gì đó em ?

Đoan Trang chạy lại nắm tay Mạnh Toàn nói :

- Anh phải nhớ là về sớm, đừng có ở đó luôn với vợ đó nha.

Đoan Trang mặc dù biết Mạnh Toàn rất thương yêu mình, song lại không khỏi ghen tức khi nghĩ đến chuyện anh ở bên Mai An.

Nàng nũng nịu :

- Thật em không muốn anh đi chút nào.

Mạnh Toàn dỗ dành :

- Anh về liền hà ! Từ hôm Mai An gọi đến nay đã hơn một tuần rồi, nếu má vợ anh mà bệnh nặng thì anh ân hận lắm.Thôi, để anh đi.

Đoan Trang không biết nói gì hơn đành bỏ tay Mạnh Toàn ra, nhìn dáng anh khuất xa nơi hành lang khách sạn mà trong lòng không khỏi bực tức.

Mạnh Toàn đón taxi về đến nhà vợ mình lúc đó vào khoảng mười hai giờ trưa. Anh hơi ngạc nhiên thấy nhà cửa trong ngoài im ắng pha chút âm đạm. Anh gọi cửa hai ba lần mới thấy Minh Phương ra mở cổng.

Vừa nhìn thấy Minh Phương, Mạnh Toàn không khỏi hổ thẹn, cúi nhìn xuống đất, miệng lí nhí hỏi :

- Chào Minh Phương. Có Mai An ở nhà chứ ?

- Có Anh Toàn cứ vào nhà đi.

- Má vợ tôi khỏe không Minh Phương, tôi bận quá nên giờ mới về được.

- Thì anh Toàn cứ vào nhà đi rồi biết.

Minh Toàn thấy có chuyện gì đó không rõ ràng trong câu nói của Minh Phương nhưng không tiện nói ra. Anh lặng lẽ theo sau nàng đi vào nhà.

Căn nhà cũ kỹ bằng gỗ được bao quanh bởi những luống dâu tây càng thêm hiu quạnh khi cơn mưa bắt đầu lất phất. Mạnh Toàn thấy lòng mình se thắt khó tả. Anh cúi đầu đi thẳng vào nhà, tránh ánh mắt nhìn khó chịu của Minh Phương.

Người đầu tiên anh bắt gặp ngay phòng khách là vợ anh, Mai An đang ngồi im bất động, dường như không hề để ý đến sự có mặt của anh, dù rằng anh đang đi đến bên cạnh nàng.

Thấy thái độ của Mai An mà anh không khỏi bồn chồn. Cảm giác như nàng đã biết hết sự thật giữa anh và Đoan Trang, đang chờ để anh về giải bày, anh thấy tim mình đập mạnh hơn như đang đối diện với chuyện sinh tử của gia đình mình.

Mạnh Toàn định hỏi Mai An một câu, song chưa biết nói sao trước thái độ của vợ thì liền liếc mắt nhìn một vòng quanh nhà.

Bất giác, chân tay anh run rẩy như không thể đứng vững được nữa. Hình ảnh bà Mai, má vợ anh được đặt trang trọng bên bàn thờ ánh mắt nhìn anh ra chiều trách móc.

Anh ngồi phịch xuống ghế bên cạnh Mai An, miệng lắp bắp :

- Em à ! Anh mới về . Mẹ ...

Mạnh Toàn im bật bởi không biết dùng lời lẽ gì để chia sẻ cùng vợ, một cảm giác tội lỗi dần xâm chiếm con người anh. Anh ghen ngào nhìn vợ đang ngồi bên cạnh, nàng không nói lời nào, chỉ thấy vai nàng rung rung, nước mắt từ đâu lã chã rơi khỏi hai khóe mắt làm Mạnh Toàn thêm đau lòng.

- Anh xin lỗi em, anh đã không có mặt để cùng em vượt qua mất mát đau thương này.

Mạnh Toàn nhẹ nhàng kéo Mai An vào lòng mình, nàng gục đầu vào ngực anh tức tưởi khóc. Bao ngày qua nàng vẫn cố đợi chờ chồng mình về bên cạnh để nỗi cô đơn được vơi bớt, giờ có anh đang ngồi bên cạnh vỗ về thì tiếng khóc vội òa ra thật bi thương.

Mạnh Toàn vuốt ve tóc vợ, siết chặt Mai An trong vòng tay rắn rỏi của mình nói :

- Chỉ tại anh cứ lo làm ăn, vô tâm mà không biết em phải tủi buồn một mình. Anh xin lỗi em nha.

Mai An gật gật đầu. Nàng không giận hay tách anh mà chỉ thấy tủi thân mình vì không có chồng chia sẻ lúc buồn khổ mà thôi. Mạnh Toàn cảm nhận được nỗi mất mát này là quá lớn với vợ mình nên không dám mong được nàng tha thứ, giờ thấy vợ gật đầu thì trong lòng bớt được phần nào lo lắng. Mạnh Toàn đỡ mặt vợ lên, nhìn thẳng vào mắt Mai An nói :

- Tội nghiệp vợ anh quá ! Em hãy đi ngủ nghỉ một chút đi. Hôm nay anh ở lại đây cùng em.

Minh Phương từ lúc Mạnh Toàn tới thì chỉ đứng lặng lẽ quan sát, giờ hỏi lại

- Anh Toàn định ngày mai về Sài Gòn hay sao ?

- Ừ! để từ từ coi tình hình Mai An như thế nào mới dám quyết định.

Minh Phương biết bạn mình thương chồng nên không hờn giận hay trách móc gì Mạnh Toàn, nàng thay bạn kể :

- Mẹ bị bệnh lâu rồi. Đã nhiều lần em nói mẹ báo cho anh Toàn và Mai An biết nhưng mẹ không chịu nghe. Mẹ nói tuổi mình lớn rồi, giờ chỉ mong Mai An được hạnh phúc bên cạnh chồng con mình, sống một cuộc sống vui vẻ là mẹ mãn nguyện rồi.

- Vậy sao Minh Phương không tự báo cho mình biết với ?

- Mẹ không cho phép. Mẹ nói mình mà nói cho Mai An biết là mẹ buồn mà chết sớm hơn. Giờ khi tuổi đã cao, mẹ chỉ mong được gặp lại người chờng quá cố của mình thôi. Mẹ muốn sống những ngày cuối đời trong hạnh phúc của vợ chồng anh.

Minh Phương vừa nói vừa liếc nhìn thái độ của Mạnh Toàn. Nàng thấy Mạnh Toàn quay mặt nhìn đi hướng khác mà không nhìn thẳng mình thì biết anh đang ngại nên không tiện nói tiếp.

Mạnh Toàn đứng dậy, đến bên bàn thờ thắp ba nén nhang, miệng làm bầm khăn vải :

- Mẹ ơi ! Con có lỗi với mẹ nhiều, vì không chăm sóc mẹ được chu đáo. Con những tưởng mẹ thích sống ở đây là vì không khí thoáng mát, yên tĩnh thích hợp với mẹ. Chứ có ngờ đâu mẹ sợ làm phiền vợ chồng con. Mẹ ơi ! Vợ chồng con không biết mẹ bệnh nặng để về an ủi mẹ. Con xin mẹ tha lỗi cho con và vợ con nha mẹ.

Mạnh Toàn ngừng một lát, lại nói tiếp :

- Mẹ đừng quá lo lắng, con sẽ thương yêu Mai An hết lòng: Con hứa sẽ tạo cho nàng một cuộc sống hạnh phúc.

Anh cúi lạy ba cái rồi quay ra ngồi bên cạnh vợ nói :

- Em nghỉ ngơi đi, đừng quá muộn phiền sinh bệnh.

Minh Phương nhìn gương mặt hốc hác của bạn thì nói :

- Mai An vì đau khổ quá nên kiệt sức, chôn cất mẹ xong, em đưa cô ấy vào bệnh viện để truyền dịch phục hồi được phần nào sức khỏe, sáng nay mới về lại nhà đó.

Mạnh Toàn nghe lòng mình hối hận, quay sang vợ nói :

- Anh có lỗi với em nhiều quá ! Vợ của anh phải chịu bao nhiêu là đau đớn mà anh nào hay nào biết. Thôi, giờ có anh ở đây rồi, em đi nghỉ ngơi đi.

Mai An lặng lẽ gật đầu, nói :

- Em không sao đâu, em sẽ khỏe thôi mà.

Mạnh Toàn nghe tiếng vợ thều thào thì nói :

- Anh biết em muộn phiền sinh tâm bệnh, nếu không nghỉ ngơi xem ra khó vễ khôi phục được. Giờ ngủ đi em

Minh Phương nước mắt chảy ràn rụa đưa tay lau mắt nói :

- Anh Toàn ở đây với Mai An. Em về nhà, đến chiều lại qua.

- Ừ, Minh Phương cứ về đi. Anh lo cho Mai An được mà.

Vừa nói, anh vừa vuốt ve Mai An, ôm nàng vào lòng mong bù đắp được phần nào những mất mát của vợ mình.